

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **SUEZ Využití zdrojů a.s.**, se sídlem Španělská 10, Praha, zastoupený JUDr. Robertem Nerudou, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 15, Praha, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vedení řízení žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD a provedení místního šetření dne 13. 7. 2016 v rámci řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

[1] Dne 12. 9. 2016 byla Krajskému soudu v Brně doručena žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat jednak ve vedení řízení žalovaným pod

sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD a jednak v provedení místního šetření dne 13. 7. 2016 v rámci řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD.

[2] Žalobce předně vymezil, že žalovaný vůči němu postupuje mimo zákonný rámec svých oprávnění, když svůj postup označuje za vedení správního řízení a v jeho rámci využívá nástroje správního řízení, přestože k zahájení správního řízení ve smyslu § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) vůbec nedošlo a v rámci tohoto postupu žalovaný provedl u žalobce místní šetření, které bylo v rozporu se zákonem.

[3] Napadaný procesní postup se opírá o přípis žalovaného označený jako „*Oznámení o zahájení správního řízení*“ (dále také jen „Oznámení“) ze dne 7. 7. 2016, kdy tato písemnost byla žalobci doručena společně se zahájením místního šetření, které žalovaný provedl v prostorách žalobce na adrese Drčkova 2798/7, Brno. V tomto Oznámení žalovaný odkázal na možné porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“). Na tento dokument navázalo pověření k provedení místního šetření ze dne 11. 7. 2016, č. j. ÚOHS-S0468/2016-KD-28149/2016/852/LDu (dále také jen „Pověření“), které účel místního šetření vztáhlo „*zejména*“ k problematice výběrového řízení společnosti Globus ČR, k.s. (dále jen „Globus“) ze dne 9. 3. 2016. Až na základě nahlížení do spisu se žalobce dozvěděl, že k zahájení řízení i provedení místního šetření přistoupil žalovaný výlučně na základě podnětu k šetření podaného dne 10. 6. 2016 ústně do protokolu zástupcem společnosti Globus, kdy tato společnost vyslovila podezření, že poptání poskytovatelé mezi sebou uzavřeli zakázanou protisoutěžní dohodu, resp. kartel.

[4] Dle žalobce v průběhu místního šetření došlo k prověřování různých dokumentů, včetně takových, které věcně ani časově s výběrovým řízením společnosti Globus nesouviselo. Šíře prověřovaných materiálů se dle zaměstnanců žalovaného opírala o široce vymezený předmět místního šetření a celého řízení.

[5] Žalobce následně opakovaně nahlížel do příslušného spisu žalovaného, kdy tento spis neobsahuje žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly zapojení žalobce do koordinace účasti či nabídek v konkrétních výběrových řízeních. Ještě před zahájením řízení také muselo být žalovanému z příloh oznámení od společnosti Globus zřejmé, proč žalobce dospěl k závěru o nepoptání nabídky.

[6] Již přípisem ze dne 28. 7. 2016 žalobce žalovaného o výše uvedených skutečnostech informoval a sdělil mu, že příslušné řízení je vedeno mimo zákonný rámec správního řízení, když nebyl řádně vymezen jeho předmět, což se projevilo i v nezákonnosti provedeného místního šetření. Žalobce tak i v žalobě brojí především proti způsobu vedení řízení žalovaným, a to již od okamžiku doručení Oznámení, kdy žalovaný sice svůj postup označuje za vedení správního řízení, avšak k řádnému zahájení správního řízení z moci úřední nedošlo; ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu totiž Oznámení neobsahovalo nutné náležitosti, zejména vymezení jednání, pro které má být toto řízení vedeno, resp. sdělení obvinění z konkrétního skutku ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. a) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

[7] Nevymezení předmětu řízení (nedostatek řádného vymezení) tak žalovanému umožňuje šetřit blíže nevymezený okruh aktivit žalobce; až na základě budoucích zjištění se tak žalobci vyjeví, z čeho je vlastně obviněn. Právě popsany procesní postup žalovaného představuje vůči žalobci nezákonný zásah ve smyslu § 87 odst. 2 s. ř. s., kdy i příslušné místní šetření je stíženo nezákonností, neboť žalovaný s odkazem na předmět řízení nezákonně vymezil právní důvod a účel místního šetření a toto šetření zjevně vedl nad rámec zákonného zmocnění.

[8] Co se týká podmínek řízení, uvedl žalobce, že mu objektivně není dána možnost soudního přezkumu namítaného jednání (procesní postup, v rámci kterého žalovaný činí úkony proti žalobci, které je oprávněn činit jen v rámci správního řízení) v režimu § 65 a násl. s. ř. s., kdy ve věci nikdy nebylo zahájeno správní řízení. Ve smyslu § 85 s. ř. s. tedy žalobce nemá žádnou jinou možnost, jak se proti konstantnímu zasahování do svých práv může bránit, kdy možnost takové obrany zásahovou žalobou vyplývá i z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 1. 2011, č. j. 62 Af 69/2010-158, dostupného na www.nssoud.cz (zde soud poznamenává, že citovanou pasáž tohoto rozhodnutí žalobce nesprávně přiřazuje k „následnému“ rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011-326, publikovanému pod č. 2458/2012 Sb. NSS). Ohledně možnosti podat zásahovou žalobu proti místnímu šetření poukázal žalobce na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 2. 10. 2014 ve věci *DELTA PEKÁRNÝ a. s. proti České republice*, č. 97/11. Souhrnně tak žalobce k věci uvedl, že řízení proti němu probíhá od data Oznámení mimo zákonný a ústavní rámec správního řízení a rozsah provedeného místního šetření neodpovídal zákonnému zmocnění žalovaného a nepřiměřeně zasáhl do ústavně garantovaných práv žalobce.

[9] K výše uvedenému obecnému vymezení věci žalobce konkretizoval, že předmět řízení (vytýkané jednání) nebyl řádně vymezen a neodpovídal jak požadavkům dle § 46 odst. 1 správního řádu, tak požadavkům vyplývajícím z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z jeho rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, publikovaného pod č. 2119/2010 Sb. NSS. Vymezení předmětu řízení, které se má týkat „*nakládání s odpady*“, přičemž jednání účastníků řízení je spojeno „*s účastí/podáváním nabídek do výběrových řízení*“ je natolik nekonkrétní, že s ohledem na povahu podnikání žalobce zasahuje převážnou část jeho obchodních aktivit, a to v jakékoli době a v jakémkoli místě. V těchto souvislostech žalobce odkazuje i na trestněprávní judikaturu. Dotčeno je tak mj. právo žalobce na obhajobu a v případě řádného vymezení předmětu jednání je také respektována presumpce neviny a zásada litispendence. Lze uvažovat o tom, že postup žalovaného v daném případě byl možný v rámci tzv. předběžného šetření dle § 20 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže; instituty správního řízení a předběžného šetření však nelze směřovat. Žalobce také za dané situace nemůže vykonávat práva účastníka správního řízení.

[10] Žalobce tak shrnul, že žalovaný v rámci řízení nevymezil žádný skutek, pro který má být daný procesní postup veden, a tuto skutečnost ani později nenapravit. Předmětné řízení tak nemůže představovat správní řízení ve smyslu § 9 správního řádu, protože imanentním předpokladem zahájení každého správního řízení ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu je právě základní popis skutku (konkrétního jednání), pro které má být následné správní řízení vedeno. V dané věci se tak jedná o předběžné šetření, avšak prováděné nástroji správního řízení a způsobem, který znemožňuje žalobci vykonávat práva účastníka správního řízení. Z obsahu spisu také nevyplývá žádná skutečnost, která by nasvědčovala existenci důvodného

podezření na porušení pravidel hospodářské soutěže ze strany žalobce, kdy i Nejvyšší správní soud judikoval, že k zahájení správního řízení je třeba prvně takového důvodného podezření (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001-56, publikovaný pod č. 329/2004 Sb. NSS); ve věci bylo dáno jen zmíněné oznámení společnosti Globus, což nemůže důvodné podezření zakládat a ani při místním šetření dne 13. 7. 2016 nebyly zajištěny žádné podklady byt' jen naznačující zapojení žalobce do koordinace nabídek do dotčeného výběrového řízení. Nebyly tedy dány legitimní a zákonné důvody pro vedení řízení s žalobcem.

[11] Ohledně provedení místního šetření dne 13. 7. 2016 odkázal žalobce na rozsudek ESLP ve věci *DELTA PEKÁRNY*, z něhož je třeba dovodit, že dané místní šetření představovalo nepřiměřený a nevratný zásah do práv garantovaných Úmluvou. Žalovaný totiž nedostal základním požadavkům na vymezení rozsahu místního šetření co do důvodu a účelu, když si vystavil „bianko“ oprávnění na šetření o téměř veškeré činnosti žalobce a žalovaný využil takto natavené místní šetření k hledání podkladů k aktivitám žalobce, které neměly nic společného s výběrovým řízením popsáním v podnětu společnosti Globus. Zde žalobce poukázal na nevhodnou textaci již zmíněného Pověření k provedení místního šetření. Opět tak žalovaný mohl u žalobce prohledávat veškeré dokumenty žalobce v blíže neurčeném okruhu výběrových řízení, v jakékoli době a v jakémkoli místě. Inspektoři přitom na místě i reálně vědomě prohlíželi dokumenty a e-mailovou komunikaci v počítačích dvou zaměstnanců žalobce, které se věcně ani časově nevztahovaly k předmětnému výběrovému řízení. Bylo tak vyloučeno, aby tyto dokumenty jakkoli souvisely s jednáním popsáním v podnětu společnosti Globus.

[12] Žalobce je tak názoru, že došlo k zásahu do jeho základních práv, zejména práva na ochranu obydlí dle čl. 8 Úmluvy a čl. 7 Listiny základních práv a svobod. Využití vyšetřovacích oprávnění dle § 21f odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže nemůže být chápáno jako blanketní svolení v rozsahu obecné zákonné dikce tohoto ustanovení; právě tak ale bylo žalovaným aplikováno. V tomto kontextu žalobce odkázal na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) a také Tribunálu, a to zejména ve věcech T-289/11, T-290/11 a T-521/11 ze dne 6. 9. 2013, *Deutsche Bahn AG proti Evropské komisi* (především body 170 a 172). Místní šetření tak musí být vymezeno konkrétními okolnostmi, které ospravedlní nezbytnost jeho provedení, což předpokládá dostatečně jasnou konkretizaci jeho důvodu a účelu; to však v dané věci splněno nebylo. V této souvislosti žalobce zmínil i rozsudek Nejvyššího soudu Slovenské republiky (dále jen „NS SR“) ze dne 28. 4. 2016, sp. zn. 8Sžnz/2/2015 ve věci *Capgemini*, z něhož má vyplývat, že rozsah místního šetření nemůže být vymezen neomezeně široce.

[13] K problematice místního šetření tak žalobce shrnul, že správní orgán při vymezení rozsahu místního šetření musí striktně vycházet z toho, co je, nebo co by alespoň mohlo být, důvodem zásahu – tedy důvodné podezření na konkrétní protiprávní jednání vztahující se ke konkrétnímu výběrovému řízení. Postup, v rámci kterého žalovaný vymezil rozsah místního šetření natolik neurčitě, že jej opravňoval k „namátkovému“ prověřování chování účastníků řízení v nejrůznějších souvislostech, kdy takto i následně postupoval, tedy nemůže být proporcionální ani důvodný. Místní šetření dne 13. 7. 2016 v prostorách žalobce tak bylo nezákonné a jeho provedením bylo závažným způsobem zasaženo do žalobcových veřejných subjektivních práv, došlo k porušení čl. 8 Úmluvy, zahrnujícího právo společnosti na

respektování jejího sídla, pobočky nebo obchodních prostor a došlo také k narušení práva na obhajobu garantovaného čl. 6 Úmluvy.

[14] Žalobce uzavřel, že jednáním žalovaného dochází k trvalému porušování jeho práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny a čl. 6 Úmluvy, konkrétně práva na obhajobu, kdy žalobci nejsou známa obvinění, proti kterým by se měl bránit. Žalovaný má dále možnost svými dílčími úkony v rámci řízení zasahovat do osobní sféry žalobce. V této souvislosti žalovaný opět poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011-326. K zásahům do osobní sféry žalobce může docházet právě dotazy a výzvami žalovaného směřujícími k objasňování jeho (nevysloveného) podezření z koordinace konkrétních výběrových řízení a zajišťování důkazů k takovému jednání. Žalovaný tak může využívat nástrojů, kterých by jinak mohl využívat jen v rámci správního řízení.

[15] S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud vydal rozsudek, jímž určí, že zásah do práv žalobce spočívající ve vedení řízení označeného sp. zn. ÚOHS-S0465/2016/KD a všech úkonech, které žalovaný v rámci tohoto řízení prováděl, je nezákonný; soud měl dle žalobce žalovanému přikázat ukončit vedení specifikovaného řízení. Alternativně žalobce navrhl, aby soud rozhodl, že zásah žalovaného do práv žalobce spočívající v provedení specifikovaného místního šetření je nezákonný a aby rozhodl, že se žalovanému zakazuje opakovat provedení místního šetření na základě Pověření č. j. ÚOHS-S0468/2016/KD-28149/2016/852/LDu, aneb o obsahově podobného pověření, v rámci předmětného řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobce, duplika žalovaného

[16] Žalovaný se ještě před vyjádřením k samotné žalobě vyjádřil k návrhu žalobce na nařízení předběžného opatření (tento návrh byl zamítnut usnesením zdejšího soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 29 A 165/2016-113); obsah tohoto vyjádření se odrazil i ve vyjádření k žalobě ze dne 20. 10. 2016. V něm se žalovaný s námitkami žalobce neztotožnil.

[17] Žalovaný uvedl, že předmět správního řízení vymezil v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu a v Pověření dále specifikoval vazbu předmětného řízení na podnět společnosti Globus. Ve věci přitom bylo dáno podezření z bid-riggingového jednání, tedy zakázané dohody soutěžitelů v širším smyslu, týkající se vymezeného sektoru činnosti účastníků předmětného řízení, totiž výběrových řízení v oblasti nakládání s odpady. Předmět správního řízení nemohl být v počátku jeho zahájení blíže specifikován, než budou získány další informace – především vykonáním místního šetření; v rámci tohoto místního šetření již byla vazba na podnět společnosti Globus specifikována tak, aby subjekty místního šetření měly k dispozici dostatek informací k tomu, aby mohly účinně hájit svá procesní práva.

[18] Prvotní vymezení řízení přitom může být vágnější, jak vyplývá i z judikatury správních soudů (popř. judikatury Tribunálu), a to i z judikatury, kterou citoval sám žalobce. Žalobci pak je zjevně zřejmé, jakého deliktu se správní řízení typově týká, v jaké oblasti se ho měl dopustit a nic mu nebrání v tom, aby se účinně hájil a navrhoval provedení důkazů ve svůj prospěch. Žalobce tak i činí a ve věci nelze bez dalšího přebírat závěry trestněprávní judikatury. Žalobce disponuje dostatečnými informacemi, aby mohl účinně vést svou obranu.

[19] Žalovaný považuje v dané věci za důležitý i institut sdělení výhrad dle § 7 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Tento ojedinělý institut umožňuje účastníkům řízení získat velký rozsah informací o řízení a v jeho důsledku dochází ke zvýšení standardu procesních práv účastníků soutěžních řízení.

[20] Žalovaný se tak domnívá, že se při vymezení předmětu řízení nezákonnosti nedopustil, nebyla omezena žalobcova práva na obhajobu, především však má zato, že příslušný žalobní bod porušuje podmínku subsidiarity dle § 85 s. ř. s.

[21] V návaznosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu se žalovaný domnívá, že zahájení řízení, ze kterého žalobce vyvozuje nezákonnost celého předmětného řízení, je procesním úkonem, který zajišťuje průběh řízení, aniž by sám o sobě zasáhl práva či povinnosti žalobce. Takový úkon však nelze považovat za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Účelem žaloby proti nezákonnému zásahu pak není přezkum postupu správního orgánu ve správním řízení. To, jakým způsobem žalovaný vymezil správní řízení, může a má být součástí meritorního přezkumu např. v rámci žaloby dle § 65 a násl. s. ř. s. Aniž by tedy žalovaný uznával, že řízení vůbec nezačal (hypotetická vada při příliš širokém vymezení předmětu řízení by neměla za následek nezahájení řízení), především se domnívá, že proti takové případné vadě správního řízení se žalobce může domáhat ochrany jinými prostředky.

[22] K problematice místního šetření pak žalovaný uvedl, že v Pověření poukázal na výběrové řízení, ke kterému se vztahovalo jeho primární podezření, vyplývající z podnětu společnosti Globus. Žalobce tak měl k dispozici všechny podstatné informace o tom, co bude žalovaný typově vyhledávat. Není-li přitom na počátku řízení možné zcela přesně vymezit jeho předmět, nelze tak logicky učinit ani u předmětu místního šetření. Všechny potřebné informace však Pověření obsahovalo.

[23] Rozsah provedení místního šetření byl příslušnému podezření proporcionální v časovém i věcném rozměru. Zde žalovaný odkázal na povahu bid-riggingových jednání, u nichž šetření takového jednání z podstaty věci může zahrnout přiměřené časové období předcházející i následující vyhlášení výběrového řízení, na které je prvotní podezření navázáno.

[24] Za významnou žalovaný považuje i skutečnost, že na daném místním šetření nezískal žádné materiály, a že celá argumentace žalobce směřující k zásahu do jeho práv je tak postavena spíše na hypotetickou rovinu bez toho, aby byla jeho procesní pozice fakticky proběhlým místním šetřením ovlivněna. Není přitom možné, aby na základě jednoho, byť hypoteticky nezákonného místního šetření, bylo zasaženo do vyšetřovacích pravomocí žalovaného tak, že se mu zakáže v dané věci provádět další místní šetření. Proti následným místním šetřením by musela být podána samostatná žaloba.

[25] Ve své replice k podanému vyjádření žalovaného se žalobce prvotně ohradil proti usnesení krajského soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 29 A 165/2016-113, jímž byl zamítnut návrh na nařízení předběžného opatření. K věci samé dodal, že žalobou napadené řízení materiálně vůbec nenaplnňuje znaky správního řízení. Stanovisko žalovaného, dovedeno *ad absurdum*, by znamenalo, že žalovaný může kdykoli a o čemkoli zahájit správní řízení s konkrétními účastníky s tím, že pokud nevydá meritorní rozhodnutí (tj. řízení zastaví, protože nenalezne žádný důvod pro jeho vydání, nebo jej dokonce ani neukončí a nechá otevřené),

neporuší tím žádnou z kogentních právních norem a žádný dotčený subjekt nemá právní nárok se proti takovému postupu bránit. Tento závěr je v rozporu se všemi základními zásadami moderního a demokratického státu a znamenal by aprobování libovůle správního orgánu. Dle žalobce tak ve věci vůbec žádné správní řízení neprobíhá. Argumentovat za takové situace odkazem na institut sdělení výhrad je tak z hlediska žalobcovy práva na obhajobu nedostatečné. Žalobce zdůrazňuje, že nemá nejmenší povědomí o tom, proč a za jakým účelem je s ním řízení vedeno.

[26] Dle žalobce žalovaný také bagatelizuje citované judikurní závěry ve svůj prospěch tak, aby popřel nesprávnost svého postupu; přitom není možné z dané judikatury vyvozovat, že vymezení předmětu správního řízení může být na jeho počátku provedeno tak obecně a široce, jako se tomu stalo. Irelevantní je pak argument, že na základě žalobcovy obrany je zřejmé, že tento má povědomí o předmětu řízení. Žalobce totiž vyvíjí veškerou snahu, aby ve své krajně nevýhodné pozici předložil argumenty a důkazy prokazující jeho nevinu; to však neznamená, že zná celý předmět řízení. Zde žalobce opět odkázal na trestněprávní judikaturu a judikaturu Nejvyššího správního soudu. Přitom je třeba, i ve vazbě na judikaturu Nejvyššího správního soudu, striktně rozlišovat mezi dozorovou činností v rámci předběžných šetření a správními řízeními vedenými žalovaným.

[27] K této replice žalobce podal žalovaný dupliku ze dne 19. 1. 2017, v níž uvádí, že replika žalobce do věci nevnesla nic nového. Žalovaný opět odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se problematiky zahájení správního řízení a uvedl, že nelze, jak to činí žalobce, na věc bez dalšího aplikovat závěry judikatury trestněprávní, či dokonce nerespektovat rozdíly mezi institutem oznámení o zahájení správního řízení dle § 46 správního řádu a institutem usnesení o zahájení trestního řízení dle § 160 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). I kdyby však byl nyní předmět správního řízení vymezen příliš široce, ještě to neznamená, že je možné tento postup napadat v rámci řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 a násl. s. ř. s.

[28] K problematice místního šetření žalovaný dodal, že ze zákona o ochraně hospodářské soutěže nelze dovozovat, že by bylo povinností žalovaného zahájit ještě před místním šetřením se soutěžitelem správní řízení; pokud se tomu tak stalo, jsou naopak procesní práva šetřeného soutěžitele výrazně posílena. V daném případě pak vymezený předmět místního šetření splnil nároky kladené na něj zákonem o ochraně hospodářské soutěže i unijní judikaturou.

III. Posouzení věci soudem

III. a) Podmínky přezkumu tvrzených nezákonných zásahů

[29] Zdejší soud se v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu (zásahů) žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná**.

[30] Předmětem podané žaloby učinil žalobce v podstatě dva zásahy či skupiny zásahů žalovaného, které našly odraz v petitu žaloby. Jak již bylo zmíněno, žalobce se domáhal vydání rozsudku určujícího, že zásah žalovaného do práv žalobce „*spočívající ve vedení*

řízení označeného sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD a všech úkonech, které Žalovaný v rámci tohoto řízení prováděl, to vše v době minimálně počínaje dnem 13. 7. 2015, tj. dnem doručení přípisu č. j. ÚOHS- S0468/2016/KD-27369/2016/852/LDu nadepsaného jako Oznámení o zahájení správního řízení, je nezákonný“, přičemž „Žalovanému se přikazuje ukončit vedení řízení označené sp. zn. ÚOHS- S0468/2016/KD vůči Žalobci“. Alternativně navrhl žalobce vydání rozsudku, jímž soud určí, že „Zásah Žalovaného do práv Žalobce spočívající v provedení místního šetření dne 13. 7. 2016 na základě Pověření č.j. ÚOHS-S0468/2016/KD-28149/2016/852/LDu, v rámci vedeného řízení označeného sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD, je nezákonný“, přičemž „Žalovanému se zakazuje opakovat provedení místního šetření na základě Pověření č.j. ÚOHS-S0468/2016/KD-28149/2016/852/LDu anebo obsahově obdobného pověření, v rámci vedeného řízení označeného sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD“.

[31] V takto vymezeném rámci se soud nejdříve musel zabývat splněním podmínek řízení a následně tyto namítané okruhy nezákonných zásahů a návrhů s nimi spojených samostatně posoudit.

[32] Podle § 82 s. ř. s. „[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“

[33] Žalovaným je podle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.

[34] Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.

[35] Zákon pojem nezákonného zásahu, pokynu nebo donucení blíže nedefinuje. Jde o vcelku různorodou skupinu úkonů, které nenaplní znaky rozhodnutí, a přesto jsou způsobilé zasáhnout do právní sféry konkrétních jedinců, přímo je zkrátit na právech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007-58, dostupný na www.nssoud.cz). Musí se jednat o opatření, které je závazné a lze jej vynutit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Aps 3/2007-91, publikovaný pod č. 2199/2011 Sb. NSS).

[36] Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je přitom důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky plynoucí z těchto ustanovení. Není-li tedy byt' jen jediná ze zákonných podmínek splněna, nelze ochranu před zásahem správního orgánu poskytnout (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, publikovaný pod č. 603/2005 Sb. NSS, dále též např. rozsudek téhož soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012-20, dostupný na www.nssoud.cz).

[37] Jak plyne z výše uvedeného, o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. se v první řadě jedná pouze za předpokladu, že v žalobě tvrzeným jednáním by žalobce mohl alespoň potenciálně být přímo zkrácen na svých právech. To konkrétně znamená, že mezi napadeným zásahem a tvrzeným porušením práv musí existovat bezprostřední vztah (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006-80, publikovaný pod č. 1176/2007 Sb. NSS, a ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007-58).

[38] Aktivní legitimace v řízení o žalobě ve smyslu § 82 s. ř. s. tedy svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé). Přímé zkrácení na svých právech konkretizovanými postupy žalovaného je ze strany žalobce tvrzeno a je jím argumentováno. Tato podmínka řízení je tedy splněna.

[39] Pokud jde o legitimaci pasivní, žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Tu je nepochybně správním orgánem žalovaný; jeho identifikace není spornou. Spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je tedy splněna.

[40] Žaloba byla podána dne 12. 9. 2016, přičemž z časového vymezení specifikovaných zásahů vyplývá, že byla podána včas.

[41] Dle § 85 s. ř. s. je žaloba „nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný“.

[42] Na základě takto vymezeného „půdorysu“ se soud musel zabývat jednotlivými vymezenými zásahy žalovaného a v těchto konkrétních případech posoudit jak přípustnost žaloby, tak její důvodnost.

III. b) Vedení řízení žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD a úkony v tomto řízení

[43] Co se týká zásahu spočívajícího v samotném vedení řízení žalovaným a úkonů v tomto řízení, odkazuje krajský soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu; například již v rozsudku ze dne 3. 6. 2004, č. j. 2 Afs 17/2003-54, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že definici zásahu s. ř. s. neobsahuje, přičemž zásah vymezuje velmi obecně a široce. Dle citovaného rozsudku „[p]řesná definice ani není možná, protože pod pojem zásahu spadá velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd.; tedy obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu. Kromě neformálnosti samotného zásahu je neformální i donucení v případě

nerespektování pokynu či příkazu (když ovšem i donucení je zahrnuto pod legislativní zkratku „zásah“)“.

[44] Jak k tomu uvedl v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, publikovaném pod č. 2206/2011 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, *„zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Zásahem proto může být i nezákonná nečinnost spočívající v neučinění nějakého úkonu jiného než rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. [...] O zásah ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. by se jednalo tehdy, bylo-li by možné tvrdit, že napadeným zásahem byla stěžovatel přímo zkrácen na svých právech, a v tomto případě by také správní soud mohl správnímu orgánu zakázat, aby v porušování práva stěžovatelů pokračoval a přikázat, aby (je-li to možné) obnovil stav před zásahem (§ 87 odst. 2 s. ř. s.)*“.

[45] Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 3. 6. 2004, č. j. 2 AfS 17/2003-54, pojmovými znaky řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu (zde krajský soud poznamenává, že je třeba vzít v potaz pozdější novelizace s. ř. s.) jsou následující: 1) tvrzení o přímém zkrácení na právech žalobce, 2) napadený zásah nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (ani velmi extenzivně pojaté), 3) zásah trvá nebo je dána hrozba jeho opakování, 4) pro rozhodování je určující skutkový stav zjištěný ke dni rozhodnutí soudu, 5) ukončení nezákonného zásahu lze zjednat rozhodnutím soudu, zakazujícím správnímu orgánu pokračovat v tomto zásahu.

[46] Ze spisového materiálu je přitom zřejmé, že „Oznámení o zahájení správního řízení“ ze dne 7. 7. 2016, č. j. ÚOHS-S0468/2016/KD-27369/2016/852/LDu, žalovaný převzal dne 13. 7. 2016. Žalovaný v něm předmět řízení vymezil tak, že „[m]ožné porušení § 3 odst. 1 zákona [o ochraně hospodářské soutěže] *spatřuje Úřad v jednání ve vzájemné shodě a/nebo dohodě účastníků správního řízení, případně s dalšími soutěžiteli, spočívající v koordinaci účasti a/nebo v koordinaci nabídek ve výběrových řízeních v oblasti nakládání s odpady v České republice. Cílem nebo výsledkem tohoto jednání mohlo být narušení hospodářské soutěže ve zmíněné oblasti*“.

Přitom dle § 46 odst. 1 správního řádu „[ř]ízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby“.

[47] Pokud se tedy v daném aspektu námitky žalobce koncentrují do tvrzení, že v předmětném Oznámení absentuje vymezení předmětu řízení, tudíž nedošlo vůbec k zahájení řízení, nepovažuje zdejší soud tuto argumentaci za přílehlavou. Předmět řízení byl v Oznámení uveden (viz citace), přičemž zákonnost tohoto vymezení je otázkou jinou, kterou ovšem v nynějším řízení není možné posuzovat (viz dále). Nelze totiž v žádném případě tvrdit, že v daném směru by Oznámení bylo stíženo natolik excesivními a na první pohled patrnými či do očí bijícími nedostatky, které by umožňovaly tvrzení, že k zahájení řízení vůbec nedošlo.

[48] Za takové situace, pokud se žalobce v podstatě domáhá žalobou ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. ochrany před úkonem správního orgánu spočívajícím v zahájení správního řízení z moci úřední dle zákona o ochraně hospodářské soutěže, nevidí zdejší soud důvod, kvůli němuž by se měl v tomto konkrétním případě odchýlit od již judikovaného obecného právního závěru, vysloveného např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 2 Aps 4/2010-63, dostupném na www.nssoud.cz, že samotné zahájení správního řízení není nezákonným zásahem ve smyslu uvedeného ustanovení s. ř. s. Jak totiž vyplývá z výše uvedeného vymezení pojmu „nezákonný zásah“, je mu imanentní donucující povaha. Jak uvedl Nejvyšší správní soud právě v citovaném rozsudku ze dne 31. 1. 2011, č. j. 2 Aps 4/2010-63: *„Pokud úkon správního orgánu nemá donucující povahu, byť by byl učiněn v rozporu se zákonem, nebo pokud by naopak nedošlo ze strany správního orgánu k provedení úkonu, který zákon vyžaduje, může se jednat pouze o vadu správního řízení. Takovým úkonem (či jeho absencí) však nemůže být bezprostředně zasazeno do svobodné sféry jednotlivce (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2010, č. j. 5 Aps 6/2009 - 202). Pro srovnání je vhodné odkázat na provádění daňové kontroly, která pojmově může být nezákonným zásahem, neboť daňový subjekt může být v rámci daňové kontroly – vedle možnosti uplatnění svých procesních oprávnění - podroben i řadě omezení donucující povahy (např. opakovaná místní šetření), která jsou způsobilá do jeho svobodné sféry zasáhnout, aniž by navíc muselo být vždy vydáno správní rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, publ. pod č. 735/2006 Sb. NSS). V tomto případě však stěžovatel výslovně považoval za zásah zahájení řízení o odstranění stavby, které nemá ve vztahu ke stěžovateli přímý donucovací charakter.“*

[49] Jak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 2 Aps 4/2010-63, dále vyplývá, *„zákonost samotného postupu správního orgánu ve správním řízení je možné přezkoumat pouze v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, event. posléze v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s.“*

[50] Přitom *„[Ú]čelem žaloby proti nezákonnému zásahu obecně není přezkum procesního postupu správního orgánu ve správním řízení. Tento postup může být předmětem přezkumu v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, protože procesní stránka věci je neoddělitelnou součástí zákonitosti rozhodnutí. Ochranu ve vztahu ke správnímu řízení jako takovému platné právo nezabezpečuje možností úplně negovat vedení správního řízení žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. K tomu slouží možnost podat žalobu proti rozhodnutí, v jehož vydání zpravidla vedení správního řízení vyústí [...]. Úplně zamezit vedení správního řízení však nelze. Přezkoumání zákonitosti vedení správního řízení v rámci řízení o ochraně před nezákonným zásahem by bylo přezkumem předčasným a odporujícím systematické soudnímu řádu správního“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2009, č. j. 8 Aps 6/2007-256, dostupný na www.nssoud.cz; obdobně též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006-95, dostupný na www.nssoud.cz).

[51] Z uvedeného lze tedy předběžně shrnout, že samotné zahájení řízení, ani s tímto řízením spojené procesní úkony nemající donucující povahu, nepředstavují nezákonný zásah, proti němuž by bylo možné brojit žalobou podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s.

[52] Přiměřeně krajský soud v těchto souvislostech odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 9 Aps 5/2010-81, publikovaný pod č. 2261/2011 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud za principiálně srovnatelné situace (byť je třeba přihlídnout ke specifikům a odlišnostem tam posuzované věci) dospěl k závěru, že prostředkem právní ochrany proti tvrzenému nezákonnému zahájení vytykáčeho řízení dle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků je žaloba dle § 65 a násl. s. ř. s. podaná proti konečnému rozhodnutí správce daně ve věci vyměření daně, nikoli žaloba na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 s. ř. s. K tomu Nejvyšší správní soud, v následné vazbě na § 85 s. ř. s., rovněž uvedl, že „v případě žalob na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem či donucením jde vždy o situace mající svojí povahou základ především ve skutkovém stavu, v aktivním konkrétním jednání žalovaného, ať už zcela bez jakékoli opory v platném právu či o jednání, které sice formálně vykazuje znaky jednání právními předpisy upraveného, avšak právě vzhledem ke konkrétní situaci jde o zjevné vybočení z tohoto zákonného rámce, a to vybočení natolik flagrantní a nepopíratelné, že jej lze za splnění ostatních zákonných podmínek za nezákonný zásah, pokyn či donucení považovat. Skutečnost, že vytykáč řízení nemůže představovat nezákonný zásah ve svém celku, proto pochopitelně nevyklučuje, že by v jeho průběhu nemohlo dojít k takovému faktickému úkonu ze strany pracovníka správce daně, proti kterému by se s ohledem na jeho charakter bylo možné bránit žalobou dle ustanovení § 82 s. ř. s., tj. před samotným vydáním rozhodnutí o vyměření daně“.

[53] Za zcela přiléhavou tak v daném kontextu soud považuje argumentaci žalovaného (na kterou tímto komplexně odkazuje) obsaženou v jeho vyjádření k žalobě ze dne 20. 10. 2016, kde žalovaný v souvislosti s již citovanou pasáží usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, uvádí, že zahájení předmětného správního řízení, v němž spatřuje žalobce prvotní nezákonnost a ze kterého dovozuje nezákonnost celého předmětného řízení, je právě zmíněným usnesením rozšířeného senátu vymezeným procesním úkonem, který „technicky“ zajišťuje průběh řízení, aniž sám o sobě přímo zasahuje do práv či povinností žalobce. Do těch totiž mohou přímo zasáhnout takové úkony, jakými jsou např. vyšetřovací úkony obsažené v zákoně o ochraně hospodářské soutěže, protože těmi jsou účastníku řízení přímo stanoveny povinnosti. Právě těmito zásahům by se žalobce případně mohl bránit zásahovou žalobou; naproti tomu úkony zajišťující vedení správního řízení mohou být efektivně podrobeny meritornímu přezkumu v podobě rozkladu a následně přezkumu ve správním soudnictví v režimu dle § 65 a násl. s. ř. s.

[54] Jak upozorňuje ve zmíněném vyjádření k žalobě i žalovaný, lze uvedený názor vyvodit i z judikatury, např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 5 Aps 5/2010-293, publikovaného pod č. 2386/2011 Sb. NSS, dle kterého „[n]ezákonnost, jíž se dopustí správní orgán při vedení řízení, nejde-li o procesní úkony donucující povahy, které přímo zasahují do autonomní sféry jednotlivce, tedy může být nanejvýš vadou řízení, kterou lze namítat v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí o věci samé.“

[55] Pokud tedy žalobce spatřuje nezákonný zásah v celém předmětném řízení a dožaduje se toho, aby zdejší soud žalovanému zakázal pokračovat ve vedení tohoto řízení, uvádí soud opět v souladu s názorem žalovaného, že z judikatury správních soudů se podává, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem nemůže sloužit k negování vedení správního řízení (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2009, č. j. 8 Aps 6/2007-256).

[56] Za dané situace soud plně chápe procesní strategii žalobce, v rámci které žalobce tvrdí, že v dané věci není správní řízení vůbec vedeno, protože bylo zahájeno nezákonným způsobem – žalobce se tak snaží vyhnout důsledkům subsidiárního charakteru soudní ochrany dle § 82 a násl. s. ř. s. ve vztahu k ochraně poskytované dle § 65 a násl. s. ř. s. (to poměrně přesvědčivě vyplývá např. argumentace obsažené v bodu 37. žaloby). I kdyby se tak žalovaný dopustil nezákonnosti tím, že by vymezil předmětné řízení příliš široce (v nynějším řízení však soud není oprávněn tuto otázku hodnotit), nejednalo by se o vadu, jak již soud konstatoval výše, jejímž následkem by bylo nezahájení správního řízení. Následkem takovéto vady by bylo pouze to, že by dané správní řízení bylo zatíženo určitou vadou, jejíž dopad by byl předmětem zvážení orgánu provádějícího meritorní přezkum. Jak rovněž plyne z výše uvedeného, proti jednotlivým zásahům donucující povahy, které přímo zasahují do práv žalobce, se žalobce bránit může, a to v každém jednotlivém případě právě žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. (žalobce tak zjevně činí tím, že žalobou napadá i místní šetření ze dne 13. 7. 2016; jiné takové úkony konkrétně nevymezuje a z „pouhého“ tvrzeného vadného zahájení řízení nelze jejich nezákonnost bez dalšího a paušálně dovozovat); v případě takového úkonu je tedy dána možnost účinného soudního přezkumu ve smyslu rozsudku ESLP ze dne 2. 10. 2014 ve věci *DELTA PEKÁRNY a. s. proti České republice*, č. 97/11.

[57] Lze tak shrnout, že to, jakým způsobem žalovaný vymezil řízení a jeho předmět, přitom nesporně může a má být součástí meritorního přezkumu např. v rámci žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s., tedy proti rozhodnutí správního orgánu. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011-326 (věc *Telefónica*) v tomto smyslu také není rozhodný, neboť z tohoto rozsudku plyne pouze to, že úkony správních orgánů v rámci výkonu veřejné moci, včetně činnosti označované jako „správní dozor“ mohou být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. – s tímto konstatováním nejsou závěry zdejšího soudu v nynějším rozsudku v rozporu, neboť vytýkané jednání žalovaného postrádá, jak plyne z výše uvedeného, kvalit „zásahu“, resp. v případě řešeném Nejvyšším správním soudem nebylo vedeno správní řízení, po jehož výsledku by se mohl subjekt podrobený předběžnému šetření, na rozdíl od nyní řešeného případu, bránit žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s. (tuto skutečnost Nejvyšší správní soud zmínil na č. 1 334 daného rozsudku). Rovněž závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 AfS 58/2009-541 (popř. z žalobcem citované trestněprávní judikatury), neznamenají, že ve věci nebylo, i přes případné vady takového kroku, správní řízení vůbec zahájeno, a že by nebylo možné se nadále bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Proto není namístě ani to, aby soud zavázal žalovaného k ukončení správního řízení pod sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD, jak se toho žalobce domáhá.

[58] Z uvedených důvodů nepovažuje soud za nutné se v této části rozsudku podrobně vyjadřovat ke zbývajícím žalobním argumentacím vztahujícím se k problematice zahájení a vedení správního řízení, významu trestněprávní judikatury pro věc a tomu, že žalovaný vlastně postupuje mimo správní řízení a tímto postupem porušuje žalobcova práva. V tomto kontextu tak není relevantní ani tvrzení, že podnět společnosti Globus nebyl dostatečným podkladem pro to, aby vzniklo důvodné podezření (otázka tohoto oznámení má však význam pro posouzení zákonnosti místního šetření – viz níže). Obdobně se týká námitek, že za účastníka řízení měl být považován i další subjekt a že žalobce po zahájení řízení podal žalovanému informace, z nichž vyplývá nedůvodnost podnětu společnosti Globus. Rovněž otázku dotčení

práva obhajobu a práv dalších je možné, v návaznosti na výše uvedené, řešit v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného.

III. c) Problematika místního šetření

[59] Jak již bylo uvedeno, žalobce brojil též proti zásahu žalovaného spočívajícímu v provedení místního šetření dne 13. 7. 2016 na základě Pověření č. j. ÚOHS-S0468/2016/KD-28149/2016/852/LDu a domáhal se, aby soud vyslovil zákaz opakování místního šetření na základě předmětného Pověření anebo obsahově obdobného pověření, v rámci řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD. Zatímco v případě zásahové žaloby proti „vedení řízení“ neshledal soud splněné podmínky pro meritorní přezkum, v případě místního šetření je tomu naopak, a to s níže popsány závěry.

[60] Nezákonost žalobce spatřuje v tom, že se jednalo o místní šetření provedené na základě příliš široce vymezeného Pověření, které nebylo řádně odůvodněno. Tento zásah měl být nepřiměřený a nevratný, nedostatečné vymezení Pověření pak mohlo vést ke zjišťování podmínek (ne)účasti žalobce v blíže neurčeném okruhu výběrových řízení, v jakékoli době a v jakémkoli místě, kdy takto bylo Pověření také reálně využito. S odkazem na rozsudek ESLP ze dne 2. 10. 2014 ve věci *DELTA PEKÁRNÝ a. s. proti České republice*, č. 97/11, došlo k porušení základního práva žalobce na ochranu obydlí (čl. 8 Úmluvy a čl. 7 Listiny základních práv a svobod) a také k porušení § 21f odst. 5 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

[61] Ze spisového materiálu žalovaného vyplývá, že oznámením o zahájení správního řízení ze dne 7. 7. 2016, č. j. ÚOHS-S0468/2016/KD-27369/2016/852/LDu (převzatým zaměstnankyní žalovaného dne 13. 7. 2016), bylo zahájeno z moci úřední dle § 46 správního řádu ve spojení s § 21 zákona o ochraně hospodářské soutěže správní řízení sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD ve věci možného porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, jehož účastníkem byl mj. žalobce. Možné porušení citovaného ustanovení bylo žalovaným spatřováno v „*jednání ve vzájemné shodě a/nebo dohodě účastníků správního řízení, případně s dalšími soutěžiteli, spočívající v koordinaci účasti a/nebo v koordinaci nabídek ve výběrových řízeních v oblasti nakládání s odpady v České republice. Cílem nebo výsledkem tohoto jednání mohlo být narušení hospodářské soutěže ve zmíněné oblasti*“ (soud opětovně zdůrazňuje, že v nynějším řízení neposuzuje zákonost takto formulovaného zahájení správního řízení).

[62] V Pověření ze dne 11. 7. 2016 k provedení místního šetření v obchodních prostorách žalobce podle § 21f zákona o ochraně hospodářské soutěže bylo jako důvod místního šetření uvedeno zahájení správního řízení sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD ve věci možného porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, jehož účastníkem byl mj. žalobce. Možné porušení citovaných ustanovení bylo popsáno shodně jako v oznámení o zahájení správního řízení (viz výše). Účelem místního šetření mělo být „*Prověření obchodních záznamů a zajištění podkladů k vymezenému předmětu správního řízení sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD, zejména prověření a zajištění kopií obchodních záznamů vztahujících se k jednání výše uvedených společností, případně dalších soutěžitelů, v rámci výběrového řízení společnosti Globus ČR, k.s., se sídlem Praha 9 - Čakovice, Kostelecká 822/75, PSČ 19600, IČO*

63473291, ze dne 9. 3. 2016“. K zahájení šetření dle tohoto Pověření došlo a šetření proběhlo dne 13. 7. 2016.

[63] Součástí spisu je též protokol ze dne 10. 6. 2016, č. j. ÚOHS-P0986/2016/KD-24753/2016/852/DS v, kdy předmětem podání bylo oznámení společnosti Globus, zastoupené advokátem, na možnou existenci zakázané dohody mezi společnostmi poskytujícími služby odpadového hospodářství. Společnost Globus tak uvedla, že se rozhodla prostřednictvím výběrového řízení zajistit služby svozu odpadu a dne 9. 3. 2016 proto oslovila několik potenciálních poskytovatelů těchto služeb s žádostí o podání nabídek na zajištění těchto služeb. V průběhu řízení, a zejména z obsahu podaných nabídek, přitom společnost Globus pojala podezření, že poptávané společnosti mezi sebou utvářely zakázanou protisoutěžní dohodu, resp. kartel. Toto podezření mělo vyplývat z toho, že oslovené společnosti vyvíjely v průběhu výběrového řízení aktivitu v podstatně menší intenzitě, než jaká je u podobných typů řízení obvyklá, a dále ze stejných výší nabídek některých podložek u dvou společností, které nabídky podaly (nejednalo se o žalobce), z odstoupení žalobce ze zakázky bez zjevných důvodů a rovněž ze skutečnosti, že výsledná vítězná nabídka byla na velmi podobnou cenu, za jakou jsou tyto služby v dané době společnosti Globus již poskytovány, přičemž potenciální vítěz je také tím, kdo tou dobou společnost Globus tyto služby již poskytuje. Na základě toho podala společnost Globus podnět k žalovanému pro podezření z uzavření kartelové dohody a žádá jej o prošetření, přičemž přiložila dokumenty související s uvedeným výběrovým řízením. Přiloženy byly originály podaných nabídek čtyř společností (nikoli žalobce), kopie e-mailové komunikace mezi společností Globus a účastníky výběrového řízení (celkem 69 listů) a kopie zadávací dokumentace včetně slepého rozpočtu a návrhu smlouvy.

[64] Z předmětného protokolu o místním šetření ze dne 13. 7. 2016 pak vyplynulo, že při místním šetření zaměstnanci žalovaného provedli fyzické prověřování obchodních záznamů uložených v počítačích a kancelářích uživatelů, a to za přítomnosti některého zástupce či pracovníka žalovaného a zástupce AK Havel Holásek. Prověřování listinných dokumentů probíhalo ve společné kanceláři paní M. P., obchodně-technické manažerky, paní R. M., obchodně-technické manažerky, a paní D. S., asistentky oddělení, a to od 11.10 hod. do 12.10 hod. Dále pak zaměstnanci žalovaného provedli prověřování listinných dokumentů v kanceláři pana J. H., manažera celorepublikových zakázek, od 11.55 hod. do 12.00 hod. Prověřování záznamů uložených v počítačích paní P. a pana H. probíhalo v jejich kancelářích, a to od 11.25 hod. do 12.30 hod, resp. od 11.10 hod. do 11.52 hod. Ještě předtím pan H. dle protokolu k dotazu zaměstnanců žalovaného uvedl, že se podílel na výběrovém řízení pro společnost Globus, přičemž žádná další osoba se na zpracování podkladů pro dané výběrové řízení nepodílela. V protokolu je zachyceno vyjádření žalobce, kde jsou vysloveny vůči zahájení šetření ve věci a vymezení místního šetření obdobné námitky jako v žalobě a je poukázáno na to, že dle pozorování zaměstnanců žalobce a jeho právních zástupců inspektoři žalovaného aktivně prohlíželi e-maily, které se věcně ani časově nevztahovaly k jediné zakázce, jež je žalovaným zmíněna v Pověření, v rubrice „účel šetření“. Byla tedy prohlížena e-mailová komunikace v počítači pana H. z prosince roku 2015 a v počítači paní P. e-mailová komunikace vztahující se k zakázce České pošty. Inspektory žalovaného při námitkách mělo být poukázáno na široce vymezený předmět správního řízení a Pověření; dle žalovaného nejsou v protokolu uvedena klíčová slova, na jejichž základě žalovaný prohledával dokumenty v počítačích zaměstnanců žalobce. Soud pak dodává, že z předmětného protokolu

o místním šetření nevyplývá, že by byly zajištěny a získány jakékoli materiály (což potvrzují i vyjádření žalobce a žalovaného v soudním řízení).

[65] V posuzované věci není mezi žalobcem a žalovaným v zásadě sporu, že předmětné místní šetření alespoň formálně nevybočilo z pravidel pro něj stanovených zákonem o ochraně hospodářské soutěže a sledovalo legitimní cíl, kterým je efektivní výkon ochrany hospodářské soutěže.

[66] Z toho, že místní šetření bylo po formální stránce v souladu s dikcí zákona a obecně v souladu s legitimními cíli, nelze však ještě učinit závěr, že obstálo coby zákonné. Aby tento závěr bylo možno učinit, muselo by místní šetření být též nezbytné, tj. především přiměřené uvedenému legitimnímu cíli. Aby pak bylo přiměřené, muselo by vyhovět v testu vhodnosti, délky a rozsahu (viz bod 91. rozsudku ESLP ze dne 2. 10. 2014 ve věci *DELTA PEKÁRNÝ a. s. proti České republice*, č. 97/11, resp. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2016, č. j. 62 Af39/2016-115, dostupný na www.uohs.cz).

[67] Posouzení vhodnosti místního šetření (ve smyslu adekvátnosti využití tohoto procesního institutu vzhledem ke konkrétním skutkovým okolnostem, jaké byly dány na počátku místního šetření) zdejší soud založil na posouzení existence konkrétních skutkových zjištění, jež měl žalovaný k dispozici před zahájením místního šetření. Pokud jde tedy o skutková zjištění, jež žalovaného k uskutečnění místního šetření vedla, pak z obsahu spisu plyne, že zahájení správního řízení a uskutečnění místních šetření předcházelo výše specifikované oznámení společnosti Globus ze dne 10. 6. 2016. Z tohoto oznámení se žalovaný dozvěděl o možném kartelovém jednání konkrétních soutěžitelů i o tom, že se toto jednání mělo dotýkat konkrétního výběrového řízení společnosti Globus. Ke svým tvrzením také oznamovatel doložil i konkrétní podklady (viz shora).

[68] Z právě uvedeného zdejší soud dovozuje, že místní šetření proběhlo v situaci, kdy žalovaný měl zřetelné, konkrétní a dostatečné vstupní indicie o tom, že hospodářská soutěž může být narušena protisoutěžním jednáním, i o tom, o jaké protisoutěžní jednání se může jednat, a to jak typově (tj. že se může jednat o jednání kartelové, protisoutěžní dohoda), tak věcně – obsahově (tj. že toto jednání může spočívat v kartelové dohodě týkající se konkrétního výběrového řízení v oblasti svozu odpadu). Na těchto vstupních indicích tedy žalovaný podle zdejšího soudu mohl vystavět věrohodnou a věcně relativně ohraničenou hypotézu ohledně podezření z protisoutěžního jednání účastníků správního řízení (mj. i žalobce), k jejímuž cílenému prověření mohlo místní šetření směřovat a jejíž rámec nemohlo přesáhnout. Tyto indicie přitom poskytují jasný a legitimní rámec zaměření místního šetření, jemuž obecně odpovídá údaj z oznámení o zahájení správního řízení, především ale z Pověření („*Prověření obchodních záznamů a zajištění podkladů k vymezenému předmětu správního řízení sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD, zejména prověření a zajištění kopií obchodních záznamů vztahujících se k jednání výše uvedených společností, případně dalších soutěžitelů, v rámci výběrového řízení společnosti Globus [...] ze dne 9. 3. 2016*“).

[69] Má-li být tedy posouzena přiměřenost místního šetření vzhledem ke skutkovému stavu zjištěnému na základě podkladů žurnalizovaných ke dni uskutečnění místních šetření ve spisu, pak zdejší soud z toho důvodu, že existovaly skutečnosti a předběžné poznatky nasvědčující podezření z porušení pravidel hospodářské soutěže a že tyto skutečnosti a důkazy umožňovaly

alespoň obecně identifikovat právní důvody vedoucí žalovaného k uskutečnění místních šetření, a tím i omezit rozsah šetření, dovozuje, že šetření lze pokládat za přiměřené, odůvodněné konkrétními předchozími zjištěními žalovaného.

[70] Pokud jde o rozsah místního šetření, ten nemohl přesáhnout rozsah plynoucí z pověření. Pokud jde pak o rozsah plynoucí z pověření, ten nemohl přesáhnout rozsah podezření odůvodněný konkrétními předchozími zjištěními žalovaného. Podle zdejšího soudu tedy musí existovat proporcionální vztah (doslova „rovnítko“) mezi rozsahem podezření, rozsahem pověření a rozsahem samotného šetření. Z tohoto pohledu se jako nesprávné jeví použití slova „zejména“ v Pověření, neboť při běžném gramatickém výkladu Pověření – z použití slova „zejména“ – by bylo možno dospět k závěru, že se šetření mohlo zaměřovat na jednání ve vzájemné shodě a/nebo dohodě účastníků správního řízení, popřípadě s dalšími soutěžiteli, spočívající v koordinaci účasti a/nebo v koordinaci nabídek ve výběrových řízeních v oblasti nakládání s odpady v České republice obecně, zatímco ve skutečnosti se mohlo zaměřovat pouze k předmětnému výběrovému řízení společnosti Globus, k němuž se vztahovalo podezření žalovaného získané na základě specifikovaného oznámení ze dne 10. 6. 2016. Použití slova „zejména“ se však v rozsahu samotného šetření dle názoru soudu neprojevovalo, a tudíž ani žalobce na jeho právech nezasáhlo, a to i proto, že podle obsahu spisu nebyly během daného místního šetření získány žádné dokumenty, což vyplývá i z protokolu o místním šetření (to samozřejmě v žádném případě neznamená, že nezávadnost postupu správního orgánu je možné dovozovat pouze z toho, že nezíská žádné materiály; k nezákonnosti může vést i excesivní nahlížení do dokumentů nevztahujících se k předmětu místního šetření – zde ovšem, vzhledem k níže uvedenému, dle soudu k takovému zjevnému excesu nedošlo prokazatelným způsobem). Toto místní šetření se také podle všeho zaměřovalo na dané výběrové řízení společnosti Globus, kdy žalovaný k této otázce vznáší v zásadě dvě námitky: prohlížení e-mailové komunikace z prosince roku 2015 a e-mailové komunikace vztahující se k zakázce České pošty. K tomu soud uvádí, že případné prohlížení e-mailové komunikace z prosince roku 2015, pokud bylo zaměřeno na problematiku výběrové řízení společnosti Globus, byť mu časově předchází, mohlo splnit požadavek časové souvislosti s předmětem místního šetření, a to s ohledem na to, že dohody daného typu, týkající se výběrových řízení, jsou komplexním jednáním, které může zahrnovat dlouhodobější koordinaci jednání soutěžitelů, a to např. ve vazbě na očekávané či očekávatelné výběrové řízení u některého subjektu, či kompenzace a dohody v rámci více výběrových řízení. Jak poukazuje žalovaný, u takových (bid-riggingových) jednání je tak také myslitelné, že důkazy týkající se vymezeného deliktního jednání, mohou být nalezeny v komunikaci mezi účastníky zakázané dohody, která nebude přímo navázána na výběrové řízení, z něhož podezření vzešlo (to se týká námitky vztahující se k výběrovému řízení České pošty). Zde ovšem soud k věci poznamenává, že takové postupy už mohou být hraniční a je třeba apelovat na žalovaného, aby v obdobných situacích v příslušných materiálech (protokolech) jasně a důsledně prokazoval vazbu svých postupů na předmět místního šetření. Je proto na pováženou, pokud tak prokazatelným způsobem nečiní a nelze vyloučit, že při opakování takového jednání již soud shledá nezákonnost postupu žalovaného (to se týká především situace, kdy i účastník řízení předloží hmatatelný důkaz o problematickém jednání správního orgánu, kteréžto konstatování však ze správního orgánu nesnímá povinnost řádné protokolace svých postupů).

[71] Podstatné tedy ve věci je, že nesprávně široké vymezení v rámci Pověření, jež rozšiřovalo jasně a srozumitelně vymezený rozsah (předmět šetření) opírající se o předchozí podezření použitím slova „zejména“, se neprojevovalo v nesprávnosti (v šíři) samotného místního šetření; rozsah místního šetření tudíž nepřesáhl rozsah podezření odůvodněný konkrétními předchozími zjištěními žalovaného (to soud konstatuje s odkazem na výhrady uvedené v předchozím odstavci). Přestože rozsah šetření, jenž by mohl vyplývat z nesprávně použitého slova „zejména“ v Pověření, rozsah odpovídající předchozím podezřením žalovaného překračuje, nepřesáhlo-li jej samotné místní šetření, pak místní šetření nelze pokládat za zakázaný „lov informací“ (za nepřipustnou „rybářskou výpravu“). Použití slova „zejména“ v Pověření tedy za tohoto skutkového stavu nezákonnost místního šetření nezpůsobuje.

[72] Zdejší soud rovněž nesouhlasí se žalobcem, který s odkazem na judikaturu Tribunálu naznačuje, že by pověření mělo obsahovat údaje o tom, jaké měl žalovaný poznatky či indicie, že se žalobce dopustil protisoutěžního jednání. Podle zdejšího soudu postačovalo, plynuly-li tyto skutečnosti a předběžné poznatky ze spisu a jednalo-li se o skutečnosti a poznatky dostatečně konkrétní. Konkrétní důkazy mohly být totiž po právu opatřovány až při (nebo po) místním šetření v rámci správního řízení. V tomto ohledu tedy předmětné místní šetření, pokud jde o otázku jeho vhodnosti, podle zdejšího soudu testu vyhovělo.

[73] Zdejší soud se ani nedomnívá, že by žalovaný pochybil, pokud pověření neobsahuje předpoklady a domněnky, které žalovaný hodlá ověřit, ani vysvětlení, jakým způsobem měl být domnělý delikt spáchán. Vyjma nesprávného použití slova „zejména“ obsahuje Pověření dostatečný popis konkrétního protisoutěžního jednání, kterého se měl žalobce spolu s dalšími účastníky správního řízení dopustit (*„Prověření obchodních záznamů a zajištění podkladů k vymezenému předmětu správního řízení sp. zn. ÚOHS-S0468/2016/KD, zejména prověření a zajištění kopií obchodních záznamů vztahujících se k jednání výše uvedených společností, případně dalších soutěžitelů, v rámci výběrového řízení společnosti Globus [...] ze dne 9. 3. 2016“*), a je tedy zřejmé, že právě předpoklad spáchání tohoto skutku mělo místní šetření potvrdit (nebo naopak vyvrátit).

[74] Pokud jde o konkrétní způsob, jakým měl být delikt spáchán (pakliže žalobce odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku NS SR ze dne 28. 4. 2016, sp. zn. 8Sžnz/2/2015, ve věci *Capgemini*), tak právě ten je zpravidla předmětem daného správního řízení a stěžít lze po žalovaném oprávněně požadovat, aby na počátku správního řízení delikt precizoval i přesným popisem způsobu, jakým byl spáchán. Z Pověření je přitom zřejmý i účel místního šetření, který je tam v dostatečné míře popsán (prověření obchodních záznamů a zajištění podkladů k vymezenému předmětu správního řízení).

[75] Pokud jde o žalobní argumentaci týkající se nedostatku geografického a časového vymezení, tak ani tu zdejší soud důvodnou neshledal s ohledem na závěry vyslovené v odstavci [70] tohoto rozsudku; obojí bylo určeno právě předmětným výběrovým řízením společnosti Globus.

[76] Z uvedeného tak zdejšímu soudu plyne, že místní šetření u žalobce proběhlo cíleně k prověření podezření plynoucího z podkladů obsažených ve spisu z období před uskutečněním místního šetření. O žádný předem neomezený „lov informací“ se ze strany

žalovaného tudíž nejednalo. I z tohoto pohledu tedy místní šetření podle zdejšího soudu vyhovělo nejen v testu vhodnosti, nýbrž i v testu rozsahu.

[77] Dovolává-li se žalobce rozsudku Nejvyššího soudu Slovenské republiky, nejedná se – bez ohledu na skutkové detaily – o rozsudek pro zdejší soud jakkoli závazný. Pokud jde o judikaturu unijní (evropskou), na kterou žalobce odkazuje, tak jejím pohledem postup žalovaného podle zdejšího soudu obstojí.

[78] Zdejší soud nesouhlasí ani s tím, že by žalobce nemohl žalovanému poskytnout požadovanou součinnost a nemohl by se účinně bránit. Týkal-li se postup žalovaného výběrového řízení společnosti Globus, čehož si žalobce musel být vědom, neboť i přes použití slova „zejména“ to plyne z Pověření a rovněž ze samotného místního šetření, pak žalobce mohl svoji aktivitu ve smyslu součinnosti i procesní obrany směřovat právě k tomuto projektu (zde soud však připomíná své výše uvedené výhrady k průběhu místního šetření). Žalobcovo právo na spravedlivý proces tak nebylo nijak dotčeno.

[79] Krajský soud tedy uzavírá, že místní šetření ze dne 13. 7. 2016 obstálo, pokud šlo o otázku jeho vhodnosti, neboť žalovaný před zahájením místního šetření disponoval konkrétními podklady, které nasvědčovaly konkrétnímu typu podezření z deliktního jednání mj. ve vztahu k žalobci a umožňovaly identifikovat nosné právní důvody vedoucí žalovaného k uskutečnění místního šetření; spis tedy obsahoval věrohodné skutečnosti, na nichž se zakládaly domněnky žalovaného o protisoutěžním jednání a z nichž plyne věcné vymezení okruhu konkrétních listin, na jejichž prověření (eventuálně zajištění) se mělo místní šetření zaměřit. Se zmíněnými výhradami obstálo místní šetření i ve vztahu k jeho rozsahu. Pokud jde o délku místního šetření, pak místní šetření proběhlo podle protokolu jeden den v délce jednotek hodin. Proto ani délkou šetření nemůže jít o exces; žalobce ostatně proti samotné délce šetření ani před žalovaným, ani před zdejším soudem neargumentoval.

[80] S ohledem na uvedené proto nepovažuje soud ani místní šetření proběhlé dne 13. 7. 2016 za nezákonné, protože jeho nezákonnost tedy ani nekonstatuje. Dle znění Pověření není možné dle něj provést ani další žádné místní šetření, a proto soud nevyhovuje návrhu žalobce, aby bylo žalovanému zakázáno na jeho základě opakovat provedení místního šetření. Co se týká návrhu žalobce týkajícího se dalších šetření, je třeba, aby žalovaný respektoval závěry vyplývající z tohoto rozsudku, přičemž není s ohledem na již konstatované namístež žalovanému v daných souvislostech nařídít zákaz provedení dalšího místního šetření; tato problematika by byla předmětem nového soudního řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[81] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

[82] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto

úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu